

1 (UN)

EN MARTÍ PORTA LES NOTES!

En Martí portava les notes a la butxaca. Eren dolentes, però la mare ja ho sabia. No era cap sorpresa, doncs. Pujà les escales i, sense desenganxar la clau dels pantalons, obrí la porta. Donà un cop massa fort, que féu trontollar el mirall de l'entrada, i ensopegà amb la butaca del rebedor. Amb la motxilla, fregà la blanca paret, de tan embalat que anava. En Martí tenia molta pressa o almenys ho semblava! Volia veure la mare, que era a la cuina omplint el rentavaixella.

—Mare, ja no hem de tornar més a l'escola fins després de vacances! —digué en Martí entusiasmat.

—Ja ho sé. Quina novetat! Per això tanta pressa? Vinga, endreça la teva habitació, que no hi ha res al seu lloc! Per cert, ¿has portat per fi l'equip de gimnàstica? —inquirí la mare mirant-se'l amb tendresa i fermesa a la vegada.

—No... Me l'he descuidat, però he portat la carpeta que vaig perdre fa dies... I també he recuperat l'estoig. Algú se'l va emportar a la sala de dibuix... —digué decidit en Martí.

—Martí, no acabem mai. O bé et deixes una cosa o bé te'n deixes una altra! I això quan no perds l'estoig o un

llibre... —acabà dient resignada la mare, mentre preparava el sopar—. Apa!, dutxa't, que t'ajudaré a endreçar els llibres.

En Martí era distret de mena. I molt reservat. La mare no sabia mai què pensava quan el renyava. Mai no es queixava ni es revoltava. Es limitava a mirar, resignat, carregant-se totes les culpes. De fet, era ell qui perdia l'equip, qui s'oblidava l'agenda a casa i no apuntava els deures.

En Martí passà per la cuina per anar a deixar la roba bruta i arribà només amb un mitjó. La mare ja n'havia trobat el rastre i anava al seu darrere amb els pantalons, el mitjó i els calçotets.

—Sempre et dic que no facis les coses de bursada!, però mai no em fas cas...

—Mare, quin dia som de la setmana?

—Divendres! Quin dia vols que sigui?

—Quan marxem de vacances?

—Demà al matí. Ja fa dues setmanes que t'ho estic dient!

—Tantes vegades no m'ho has pas dit, eh!

Aquella Setmana Santa havia de ser un respir, tant per a la Clàudia com per a en Martí. Havien tingut un trimestre molt atribulat. La Clàudia havia après moltes matemàtiques i socials gràcies al seu fill. Se sabia totes les fórmules hagudes i per haver. Si no hagués estat per les llargues vetllades de tots dos fent deures, repassant lliçons i acabant guies de treball, en Martí no hauria tret un suficient pelat, pelat.

Aquell Martí, que sempre anava atabalat, amb la camisa per fora, els pantalons un pèl abaixats i no pas per la moda; amb la cartera mig oberta, l'entrepà a la mà i un dossier a l'altra, i amb la bossa d'esport penjant del coll, aquell Martí... era en Martí, el seu fill estimat amb bogeria; sabia, però, que les coses no podien pas anar bé d'aquella manera. Havia de fer un canvi, un gran canvi per anar per la vida.

La Clàudia tenia pendent una gran decisió. A l'empresa de relacions internacionals on treballava, li havien encomanat un viatge per l'Orient durant l'estiu, i el dilema de separar-se d'en Martí o no era molt difícil. Seria la primera vegada, però no tenia gaires opcions per escollir: o bé acceptava la proposta, o bé la tornarien a relegar. No seria pas la primera vegada i fins aleshores no li havia importat: primer era en Martí, abans que tot i que ningú!

La idea de deixar-lo amb algun familiar era pràcticament impossible. No tenia pares ni avis. Només una germana, la Rosa.

«La Rosa queda descartada», va pensar la Clàudia en el moment que valorava totes les possibilitats viables.

Encara que fos la seva germana, ni s'ho havia plantejat! Hi havia unes raons que queien pel seu propi pes... Més ben dit!, una raó que queia pel seu propi pes: la Rosa era veterinària!

«I aquesta és una raó?», algú es pot preguntar...

Doncs sí. La Rosa treballava a Indonèsia, a l'illa de Borneo, al costat de la selva, amb els orangutans.

Les dues germanes s'estimaven molt tot i la distància. Havien perdut els pares en un accident de trànsit i això les havia unides moltíssim. Compaginant els estudis amb el treball, la Clàudia va acabar econòmiques, i la Rosa, veterinària.

Les relacions de la Clàudia amb un company de facultat no van resultar tan idíl·liques com pensaven i van acabar amb una discussió i un cop de porta i, nou mesos més tard, amb l'aparició d'en Martí en les vides de les dues germanes.

Ja eren tres i, encara que la vida s'havia complicat força, les germanes, unides, van sortir-se'n prou bé.

La Rosa, de sempre, havia tingut la idea d'especialitzar-se i se'n anà a fer un màster a Londres. Compaginant primer la neteja d'un hotel amb les classes a la facultat, i després amb les urgències en un centre veterinari de nit, la Rosa aprovà el màster i, veient un futur entre gats i gossos, acceptà la proposta que li oferiren —ben bé de casualitat— d'anar-se'n a Indonèsia a un centre que tenia cura dels orangutans ferits, enmig de la selva de Borneo.

La Clàudia ni hi pensava, en aquella possibilitat, l'havia descartada d'antuvi sense ni pensar un moment en els pros i els contres. Era unimaginable que la seva germana pogués fer de cangur a en Martí, i això que ho havia fet tantíssimes vegades...

Però ara era massa lluny. A l'altra banda del món! A Indonèsia!

Com li podia passar pel cap enviar en Martí a la selva, amb els orangutans? En Martí, que preferia no anar sol per

Barcelona per por de perdre's! En Martí, que sempre era a la lluna! En Martí, a qui costava tant d'aprendre les coses!

«I per què no?», pensà de sobte la Clàudia. Ben mirat, s'estaria amb la seva germana, la persona en qui confiava més del món, la persona que estimava en Martí tant com ella. Un canvi d'aires... Potser era això el que necessitava el seu fill.

La Clàudia ja havia decidit on aniria en Martí aquell estiu...